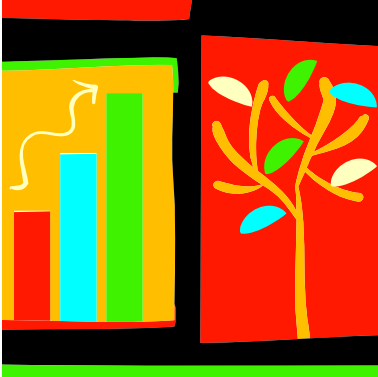


Minh Nguyễn

Thức Khuya Coi Ma



Thức Khuya Coi Ma

Tôi Đang Bị Tai Họa Help !

Tôi tên Minh , đang học năm cuối tại Michigan University , niên khoá 1999-2000 .

Bạn bè gọi tôi là "Minh lì" , vì tôi không biết sợ là gì . Bất cứ trò chơi nguy hiểm nào tôi cũng tham dự . Mọi thách đố dù nguy hiểm cỡ nào tôi cũng dám làm . Tôi là một thằng liều mạng .

Nhưng vì liều mạng mà trong tuần qua tôi đã làm một chuyện kinh khủng . Kết quả là hiện giờ tôi đang bị chuyện đó làm ám ảnh , hoang mang .

Tôi bối rối quá . Chưa bao giờ tôi cần ai giúp đỡ về tinh thần , mà bây giờ tôi phải lên Net để nhờ bạn giúp . Nhưng trước hết tôi mong bạn hãy giữ bình tĩnh nghe tôi kể hết đầu đuôi câu chuyện .

.... Đầu tuần rồi , trước ngày lễ Thanksgiving , bạn tôi đã thách tôi làm một việc . Đó là lên vào nhà xác....

Mr. Wangliu

Đầu tháng 9 năm nay (1999) , tôi theo bạn bè ghi danh vào lớp G.E.(General Education) cuối cùng , để chuẩn bị ra trường . Các bạn tôi chọn lớp tâm lý

học (Psychology) vì lớp này có ông thầy Johnson dễ tính , cho bài làm dễ và điểm cao .

Nhưng không may , chúng tôi mới học 2 tuần thì ông Johnson nghỉ , và một ông thầy già nua , gốc Tàu vô dạy thế . Ông này là người dị tướng . Dáng ông cao, gầy ốm như người thiếu ăn lâu năm . Mặt ông hốc hác , hai gò má nhô cao . Hai mắt lõm sâu , nhưng ánh mắt thì sáng như 2 tia điện . Tay chân ông khẳng khiu . Đặc biệt là đôi tay của ông ta . Đôi tay xương xẩu , da của bàn tay trái là màu nâu đậm , còn da của bàn tay phải lại có màu trắng tái . Ở ngón giữa của tay phải, ông đeo một chiếc nhẫn dị kỳ . Nó là một cục đá tím , to lắm , hình cái đầu . Mỗi khi ông viết bài lên bảng , chiếc nhẫn và cục đá phản chiếu ánh đèn , lấp lóe ánh sáng tím , bắt chúng tôi phải nhìn...

Sau một tháng học chúng tôi mới hỏi ôi , ông ta là "hung thần" . Trong giờ học , ông hay bất ngờ chỉ một người bắt trả lời . Ông cho bài quiz mỗi buổi học . Và ông chấm bài , cho điểm rất keo kiệt . Chúng tôi bỏ sức học mà vẫn bị điểm D và F . Vì quy luật khó khăn của trường , chúng tôi không thể bỏ lớp nên đành cắn răng học . Chúng tôi oán ghét ông lắm , nhưng chẳng làm gì được . Ai cũng "phó thác" cho số mạng , lớp này được điểm gì thì được . Ai dè khi chúng tôi đang chán nản thì có biến cố xảy ra .

Mò Vào Nhà Xác

Cách đây 2 tuần (nghĩa là 1 tuần trước Thanksgiving) . Tất cả chúng tôi tụm lại một cái bàn trong thư viện để học bài thi midterm . Ai cũng chán nản không muốn học bài môn psychology . Đứa ngồi chửi đồng , đứa than van , chắc GPA sẽ bị xuống . Đúng vào lúc đó thằng Kim , mặt mừng rỡ chạy vào thông báo :

- Hey you guys , ông WangLiu Smith chết rồi .
- Cái gì , ông WangLiu chết rồi ? Sạo mầy ? Đang nằm mơ hả !
- Thật mà , tao vừa nghe tin từ văn phòng đó .

Cả bọn nhao nhao , xúm lại bên thằng Kim đối chất , bảo nó thề thốt sự thật .
Tụi nó không tin ông WangLiu thầy dạy lớp psychology mắc dịch đã chết .
Thằng Kim thông báo tiếp :

- Tao nói chuyện với con nhỏ thư ký của văn phòng General Education Center . Nó nói là ổng bị đúng tim , đứt động mạch mà chết . Hiện giờ xác còn nằm ở nhà ổng , ba bốn ngày nữa họ sẽ đưa ra nhà quan .

Cả bọn nữa nghi nữa tin , tùm lại bàn tính với nhau .

- Hay là mình giả vờ tới nhà ổng thăm đi ?

- Thôi, hay là đợi họ đem xác ra nhà quan đi.

Bất ngờ thằng Hùng quay lại nói lớn với tôi :

- Hey Minh , tao thách mày tới tìm thăm ông thầy đó .

Nãy giờ mãi ngồi nói chuyện với Lan , nên tôi chỉ nghe loáng thoáng cái tin giật gân này . Tôi quay lại hỏi :

- Tụi bây nói cái gì mà ồn ào vậy ?

- Ông WangLiu chết rồi . Mày dám đi thăm xác của ổng không ?

Tự nhiên lúc đó tôi nổi máu anh hùng gật đầu liền (Có lẽ là tại muốn giựt le với em Lan) và tuyên bố một câu lạnh lùng:

- Tao sợ gì chứ , dù ổng có vô nghĩa địa tao cũng vô thăm .

Nói xong tôi liếc nhìn em Lan . Lan nhăn cái mặt lại sợ hãi . Còn bạn tôi thì lại được dịp nhao nhao :

- Không cần vô nghĩa địa đâu . Ba ngày nữa họ đưa vô nhà xác đó . Minh, mày dám vô đó thăm không ?

- Tao sợ cóc gì ?

- Nhưng mà mày phải đi một mình , à mà lấy gì làm chứng là mày đi thăm xác ổng chứ ?

Bất chợt cả bọn im lặng nhìn tôi thách thức . Tôi đã "phóng lời thì phải theo lời" , nhìn lại chúng thách thức .

- Hay là mày lên vô nhà xác, lột chiếc nhẫn đá tím ông Wangliu đeo nơi ngón tay , đem về cho tụi tao coi làm bằng chứng đi...

Chuẩn Bị Đi Vào Nhà Xác...

- Phải có chiếc nhẫn đá tím của ông WangLiu hay đeo làm bằng chứng , mới tin được . Nếu không , ai biết mày vô thăm xác ông thầy lớp psychology !

Nghe lời đề nghị quá táo bạo , mọi người quay lại . Kẻ vừa nói chính là Tuấn . Nhận ra Tuấn tôi thấy nóng mặt liền . Thằng này muốn khích tôi mà . Nó là tình địch của tôi , vì cũng đang theo Lan . Tôi nhìn Tuấn lườm lườm không nói Tuấn không ngán nhìn lại tôi khinh khỉnh rồi nói :

- Mày có tiếng là "Minh Li" mà sợ gì chứ ?

- Ừ đó , phải có chiếc nhẫn làm bằng chứng , đi lấy đi Minh . Lấy đi , tụi tao tôn mày làm đại ca , bao mày một châu nhà hàng..

- Hay là sợ rồi , muốn rút lại lời nói không !

Cả đám bạn nhao nhao khích tôi . Tự nhiên máu nóng trong người tôi sôi lên , không thể để mất danh dự , không để bạn cười . Nhất là Lan , tôi là người hùng không sợ . Nghĩ vậy tôi liền đám bàn nói lớn : - Được, tao sẽ đem chiếc nhẫn về cho tụi bây xem . Tao mà lấy không được thì không còn là Minh Li nữa , tụi bây muốn gọi tao Minh gì cũng được . Tụi bây chờ ! Ba hôm sau tao sẽ đem chiếc nhẫn về đây .

Đám bạn chột im lặng nhìn tôi . Có ánh mắt thán phục , có ánh mắt như nửa ngờ , nửa tin , cho rằng tôi dại . Còn Lan thì trong ánh mắt nàng đã nói rằng : "Anh đúng là Minh li" . Lan đâu có biết rằng tôi làm vậy cũng chỉ vì muốn lấy lòng Lan .

Tối đó về nhà , tôi suy nghĩ dữ lắm , lòng có chút hối hận , sao mình dại dột vậy , sao lại bốc đồng nghe lời xúi dục của bạn . Lỡ lấy không được nhẫn rồi sao? Nhưng đã hứa thì phải làm . Tôi đắn đo đắn đo khá lâu rồi ngủ hồi nào không hay...

Qua ngày hôm sau , một mình tôi lân la tìm đến nhà thầy Wangliu . Quả thật là ông đã chết . Từ ngoài ngõ...

Thức Khuya Coi Ma

Đứng Bên Ngoài Nhà Xác

Đứng Bên Ngoài Nhà Xác

Hôm sau tôi tìm tới nhà ông WangLiu lúc 3 giờ chiều . Đó là căn nhà nhỏ nằm im lìm trong con đường vắng nhỏ . Quả thật ông đã chết . Từ ngoài ngõ tôi từ từ đi vào sân trong . Trước cửa lớn có gắn lồng đàn đỏ . Dựng sát vách bên cạnh là vòng hoa phúng điệu lớn . Lúc đó tôi chẳng thấy ai ra vào ngôi nhà , chỉ thấy trong nhà ngọn đàn mờ mờ . Tôi đứng tần ngần trước cửa , phân vân không biết làm sao . Cuối cùng tôi đánh bạo bấm chuông .

Kính koong - kính coong - kính coong - Xeeeeet , xeeeeet , keueet

Một bà già Tàu lệt xệt đi ra mở cửa , hỏi :

- Yes? Who are you ? (Vâng ? anh là ai ?)

- Mam, I am looking for professor WangLiu , is he home ? (Thưa bà , tôi tìm giáo sư Wangliu , ông có nhà không ?)

- Hic hic , Wangliu is not here , he s gone forever hic hic hic (hic hic , Wangliu không còn ở đây , ông đã đi luôn rồi hic hic hic) .

Chưa nói hết câu bà già khóc nức nở . Tôi bối rối chưa kịp làm gì thì bà nói tiếp (Xin dịch thẳng ra tiếng Việt) :

- Ông ấy chết trong bệnh viện ngày hôm kia . Sau khi giáo nghiệm họ mới đưa ông vào nhà quán Camino Memorial , để sửa soạn (làm đẹp) cho tử thi .

Ba ngày nữa làm lễ mai táng .

Nghe bà nói vậy tôi kín đáo thở phào (vì không phải tìm cách vô nhà bà) .

Rồi tôi giả vờ phân ưu vài câu và rút lui liền .

Trên đường về tôi quyết định ghé nhà quán dọn thăm . Nhà quán Camino Memorial nằm khuất sau ngọn đồi , trên đồi có rất nhiều ngôi mộ . Tôi lái xe vào tận bãi đậu xe sát nhà quán . Đi vòng ra cửa trước , cửa khóa , tôi ghé mắt nhìn vào không thấy ai . Lúc đó 5 giờ chiều trời đã tối . Tôi mò mẫm ra nhà sau để xem xét địa thế . Có một dãy nhà sáng trưng , có căn cửa còn mở . Tôi hồi hộp lại gần dãy nhà đó . Căn phòng đầu tiên là restroom . Qua khỏi restroom tôi nhìn vào căn thứ nhì . Bên trong có hai người đàn ông mặt áo trắng , họ đang lui cui làm việc bên một cái xác chết . Đúng là nhà chứa xác rồi ! . Tim tôi đập thui thui ! . Tôi cố gắng chú mục nhìn kỹ khuôn mặt xác chết , đúng rồi , ông Wangliu...

Ngón Tay Quái Ác...

Tôi ngồi thụp xuống đất tính toán , làm gì bây giờ đây ? Đợi đêm khuya lên vào sau nhà ? Hay là ngày mai trở lại ? Đang suy tính tôi chợt nghe có tiếng động bên trong phòng . Tôi đứng dậy nhìn vào bên , hai người đàn ông đang cởi cái áo khoác trắng ra và nói gì với nhau . Đầu tôi chợt lóe lên một sáng kiến . Tôi vội quành ra ngõ trước và đi thẳng vào phòng gặp hai người
- (Bằng tiếng Anh) Xin lỗi , hai ông có biết là họ đã đưa xác ông Wangliu đến đây chưa ?

Hai người đàn ông giật mình nhìn tôi , suy nghĩ một chút rồi nói :

- Oh , Wangliu hả nằm kia , chúng tôi còn sửa soạn , trang điểm và mặc đồ cho ông . Ngày mai ông hãy trở lại thăm , bây giờ chúng tôi phải đi ăn tối .

Nghe họ trả lời vậy tôi đánh liều nói tiếp :

- Vậy hả , mai mới được thăm hả . Tiếc quá , vậy mai tôi trở lại .

Và tôi bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình :

- À restroom chỗ nào vậy ông , tôi xin đi nhờ một chút .

Họ tưởng tôi muốn hỏi restroom thật . Một người chỉ tay hướng dẫn tôi vào bên trong . Tôi đi vội vào trong restroom . Chẳng cần xem xét nữa tôi tiến về phía cửa sổ và mở sẵn chốt cửa . Xong rồi tôi đi ra ngoài phòng ngoài , cũng vừa kịp lúc thấy hai người đẩy xác ông Wangliu vào trong một ngăn tủ sắt lớn . Lúc họ đẩy xác vào , tay phải ông WangLiu chọt bung ra , tòng teng , tôi thấy rõ chiếc nhẫn đá tím lóe lên . Tôi chào hai người rồi đi ra khỏi dãy nhà .

Nhưng tôi không về , mà lái xe ra sau một chỗ khuất , rồi đậu lại ngồi suy nghĩ . Tôi phải hành động liền trong đêm nay . Để ngày mai , lỡ có nhiều người đến viếng xác ông thì càng khó làm . Bây giờ họ đi ăn tối , dịp may rất tốt để lên vào lấy nhẫn . Quyết định xong tôi ngồi chờ . Khi hai người giữ xác vừa lái xe đi tôi liền ra khỏi xe , lom khom chạy lại chỗ dãy nhà . Tim tôi đập liên hồi . Tay chân tôi run lên . Quái , bình thường tôi lì lợm mà sao bây giờ yếu vậy ! Kê , tôi chạy lại chỗ cầu tiêu (Restroom) rồi dùng hết sức đẩy cánh cửa (Slide Window) qua một bên , và hét gân , hít hơi , đu người vào bên trong . Chẳng khó khăn gì lắm . Tôi lần mò vào trong căn phòng chính (có lẽ vì là nhà chứa xác , nên họ không gắn còi báo động-alarm) . Đúng là những học tử chứa xác chết rồi . Tôi định vị trí hộc tủ của ông Wangliu và kéo cái ngăn kéo ra . Phì . Một hơi lạnh toát ra làm tôi rờn người . Đầu óc tôi tê cứng không còn suy nghĩ gì nữa , tôi giở cái khăn đậy xác ra . Đúng là ông Wangliu , mặt ông tím thẫm , nhìn còn dữ hơn ở trong lớp . Tôi đã liều rồi , chụp lấy tay ông tìm chiếc nhẫn . Tay ông khô đét , cứng ngắc , tôi nhắm mắt cầm chiếc nhẫn kéo ra khỏi ngón tay ông...

Thức Khuya Cõi Ma

Kinh Hoàng !

Kinh Hoàng !

Nhưng chiếc nhẫn cứ dính sát vào tay ông , không chịu rút ra . Tôi cố sức kéo cả 10 phút , mà chiếc nhẫn vẫn trơ trơ . Tôi toát mồ hôi không biết phải làm sao . Tôi bắt đầu mất bình tĩnh . Nhưng tôi không muốn rút lui , đã vào tận trong này rồi trở ra coi như không , nói sẽ không ai tin .

Đúng lúc đó có tiếng xe hơi lái vào bãi đậu xe . Tôi hốt hoảng nhìn quanh .

Mắt tôi chợt lóe sáng , một con dao con đang nằm trên cái bàn gần đó .

Không cần suy nghĩ tôi lao lại chụp con dao và dùng nó cứa đứt ngón tay đeo nhẫn của ông Wangliu . Tôi làm thật mạnh , thật nhanh . Chỉ trong nháy mắt ngón tay ông Wangliu đứt lìa . Chiếc nhẫn sút ra , tôi vội chụp nhẫn , lúng túng không biết bỏ đâu . Có tiếng đóng cửa xe . Tôi bí quá đeo đai chiếc nhẫn vào tay mình , rồi phủ khăn cho cái xác , đẩy vào hộc tủ và cầm ngón tay chạy vào restroom . Tôi trèo ra cửa sổ cũng vừa lúc nghe tiếng lách cách mở ổ khóa .

Về đến nhà , tôi tìm một cái hộp , bỏ ngón tay vào , cất ở chỗ kín đáo , rồi đi thẳng vào phòng tắm rửa tay . Sau khi rửa tay tôi rút cái nhẫn ra . Ngày mai tôi sẽ đem vô trường , cho lũ bạn xem cho lé mắt . Thế nào tụi nó cũng phục tui mà . Tôi sung sướng nghĩ đến ánh mắt cảm phục của Lan .

Nhưng cái nhẫn không chịu đi ra khỏi ngón tay tôi . Nó dính cứng vào ngón tay . Không hiểu sao lúc bỏ vô thì được , bây giờ lại lấy không ra . Chắc là

phải dùng xà bông . Tôi đang định thoa xà bông thì có tiếng gõ cửa phòng tắm :

- Anh Minh , em cần phòng tắm .

Khi thật , con em út đòi phòng tắm . Thôi để mai hãy tìm cách lấy chiếc nhẫn ra . Với lại bao nhiêu căng thẳng lúc ở nhà quán đã làm tôi thấm mệt . Tôi cần ngủ một giấc .

Nghĩ vậy tôi thay đồ leo lên giường đánh một giấc . Nhưng , kinh khủng quá , lúc nửa đêm đang chập chờn tôi chợt thấy ông Wangliu mặt tái ngắt , giơ bàn tay cụt một ngón nhào lại phía tôi , đòi lại chiếc nhẫn , mặt ông thật dữ tợn . Tôi hốt hoảng hét lên :

- Mr Wangliu !

Tôi choàng tỉnh , thì ra chỉ là một giấc mơ . Tôi hoàn hồn , nhìn quanh trời mờ mờ sáng . Bất chợt tôi đưa tay sờ vào chiếc nhẫn . Nó vẫn còn đó . Nhất định tôi phải lấy nó ra khỏi bàn tay tôi...

Ngón Tay Chảy Máu

Trong cái đêm từ nhà xác về tôi cố rút chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay mà không được . Tôi đành đi ngủ chờ ngày mai . Nhưng đêm đó hai lần tôi nằm mộng thấy ông WangLiu hiện về , nhào đến tôi gào thét . Thấy mặt ông tái nhợt và bàn tay phải ngón giữa bị đứt , máu chảy từng giọt khiến tôi kinh hoàng hãi sợ . Sau hai lần ác mộng tôi nằm thao thức luôn tới sáng .

Hôm sau thứ năm lễ Thanksgiving cả gia đình ở nhà . Từ sớm ba mẹ và em tôi đã thức dậy , hình như họ chuẩn bị nấu gà tây . Tôi cũng định ra khỏi phòng giúp gia đình , nhưng tự nhiên thấy người uể oải , rũ rượi . Tôi cảm thấy lạnh . Bất giác tôi đưa tay phải kéo thêm mền . Bất ngờ nhìn thấy tay mình , tôi run lên . Toàn thân tôi lạnh toát . Ngay... ngay... chỗ ngón tay tôi đeo nhẫn có máu đỏ chảy ra , loang lên lòng bàn tay . Tôi hãi hùng nhắm mắt la lên : OH MY GOD !

Khi tôi mở mắt ra nhìn kỹ lại bàn tay thì chẳng thấy có tí máu nào . Chỉ còn chiếc nhẫn trơn trơn , một tia sáng cực tím lóe lên rợn người . Tôi dụi mắt hai ba lần , bàn tay vẫn vậy không có máu . Đang còn hoang mang , thì đột nhiên cửa phòng ngủ tôi mở ra . Con em tôi chạy ùa vào nói :

- Anh la cái gì um sùm vậy , mẹ bảo ra ăn sáng kìa !

Tôi vội đuổi nó ra :

- Em đi ra đi , chút nữa anh ra .

Khi em tôi ra khỏi phòng rồi , tôi liền chạy ngay vào phòng tắm , đổ xà bông gội đầu đầy trên tay phải của tôi , rồi nắm chiếc nhẫn kéo ra thật mạnh . Một lần , hai lần , ba , rồi hơn cả chục lần , mặc cho tôi kéo , chiếc nhẫn ù lì không chịu sút ra . Ngón tay trở của tôi đau nhói . Một cái ngấn tím bầm , sưng lên . Tôi không thể nào rút nhẫn ra được nữa . Tôi vừa đau tay vừa mệt , đứng dựa vách tường đối diện với tấm gương . Trời ơi , kinh sợ quá... trong... trong gương , mặt ông Wangliu hiện ra nhăn nhúm như một con quỷ . Như một phản xạ tự nhiên tôi đưa tay thủ thế, thì đột nhiên cái bóng biến mất...

Thức Khuya Coi Ma

Phải Chẳng Là Ảo Giác ?

Phải Chẳng Là Ảo Giác ?

Rõ ràng tôi vừa thấy ông Wangliu trong gương . Không thể nào ? Chính mắt tôi thấy xác ông mà . Hay là tôi bị ảo giác vì đầu óc quá căng thẳng ???? Tôi phải đi gặp Lan và đám bạn của tôi . Dù sao ngày mốt cũng là thời hạn ba

ngày đưa nhẫn cho họ xem . Tôi liền trở về phòng ngủ , tìm một cái bao tay đeo vào và ra ăn sáng .

Tôi vừa ăn vừa suy nghĩ lung lăm . Cháo gà mẹ tôi nấu tuyệt vời , vậy mà tôi ăn không thấy ngon . Cái bóng của ông Wangliu còn lờn vờn trong đầu tôi . Cha mẹ và em tôi nói loáng thoáng gì đó , tôi không nghe rõ ... " Sao mặt thằng Minh tái ngắt vậy bà " , " Anh Minh đeo bao tay chi vậy ? "...

- Minh! Minh ! Con bị gì vậy , sao không múc cháo ăn ??

Nghe tiếng mẹ la , tôi giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ . Sợ mọi người nghi , tôi nhìn chén , múc một muống cháo . Bất ngờ :

- OH MY GOD, Cái Gì Trong Chén Vậy ? Một... một... ngón tay trong chén cháo !

Tôi hất tung chén cháo ra giữa bàn , rồi ôm bụng ọ ọ mưa . Mẹ tôi hét hoảng nói với bố :

- Thằng Minh nó học nhiều quá bị bệnh rồi , ông dìu nó vô phòng nghỉ đi .

Tôi định thần nhìn kỹ lại , thì ra chỉ là cái cổ gà . Không đợi bố đỡ dậy , tôi chạy một mạch vô phòng và nói :

- Bố mẹ khỏi lo . Con không sao đâu , hơi bị cảm thôi .

Trong phòng tôi ngồi hít một hơi thở lấy bình tĩnh . Rõ ràng tôi bị ám ảnh . Nhất định tôi không sợ nữa . Tôi cầm ống phon gọi Lan và hét tất cả bạn bè , bắt họ ra gặp tôi tại một quán ăn . Ngày lễ không ai đi học , với lại tôi muốn chỉ cho họ xem chiếc nhẫn cho xong , để tôi còn tháo nó ra , quăng đi cho rồi . Đêm dài lăm mọng , thiệt đúng không sai .

Dĩ nhiên là bạn bà tôi phục lãn . Lan thì khỏi nói , nàng là cô gái mới lớn , thích bạn trai mạnh khỏe , dám nói dám làm . Cả bọn họ ăn uống vui vẻ cười đùa , rồi mạnh ai nấy ra về vui vẻ . Chỉ có tôi là đại dột . Họ đâu biết tôi đã trải qua những giây phút kinh hoàng . Quả thật tôi đại , còn trách ai nữa chứ . Đợi mọi người về hết tôi tháo bao tay ra coi lại bàn tay mình .

Tôi giật mình lo ngại , bàn tay tôi hình như có vẻ teo lại , và đen hơn . Tôi đưa cả hai tay lên so sánh . Rõ ràng hai tay khác nhau . Tay trái tròn trịa , trắng trẻo , to hơn tay phải . Tôi sợ hãi không biết phải làm sao . Ngón tay vẫn còn sưng , không lấy nhẫn ra liền được . Tôi đành phải chờ một hôm nữa...

Tai Họa Từng Ngày

Một ngày nữa (11/28/99) trôi qua , cứ chốc chốc tôi tháo bao tay ra xem . Rõ ràng trong khi tay trái vẫn bình thường , thì bàn tay phải càng ngày càng teo lại nhỏ xíu , chỉ còn da bọc xương . Chiếc nhẫn vẫn xiết chặt ngón giữa , thật lạ lùng .

Thứ Hai (11/29/99) ngày lễ đã hết , tôi đi học lại . Tôi tránh mọi người kể cả Lan . Tôi biết Lan tìm tôi dữ lắm , nhưng tôi lẩn tránh nàng vì không muốn nàng thấy bàn tay quái dị của tôi . Xong buổi học tôi chạy về nhà , vừa học bài vừa tìm cách lấy chiếc nhẫn ra . Tôi thoa xà bông , kem dưỡng da (Hand Lotion) , đủ các thứ dầu cho ngón tay trơn để kéo ra nhưng vô hiệu . Bàn tay bây giờ chỉ có da dính sát xương , từng lông tay lộ lên rõ ràng . Tuy vẫn cử động được nhưng bàn tay nhìn rất kinh dị .

Qua thứ Ba (11/30/99) , Trời ơi ! bàn tay của tôi trở nên đau nhức quá .

Từng cơn đau hành hạ tôi . Có lúc tôi tưởng cơn đau hết hẳn , ai dè chẳng được bao lâu thì cơn đau hành hạ tôi trở lại . Lâu lâu toàn thân tôi có một luồng khí lạnh chạy khắp người , ớn cả châu thân . Tôi không còn tinh thần nữa , tôi thật sợ . Đây không phải là sự ám ảnh nữa ! Đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ : Hay là ông Wangliu đang trừng phạt , đang trả thù tôi ? Tôi cần phải có sự giúp đỡ , phải nói cho ai đó biết . Nhưng nói cho ai nghe bây giờ đây ? Tôi không thể nào cho ba mẹ tôi biết . Tôi không muốn hai người đó lo lắng . Càng không thể nói cho Lan . Nàng giúp gì được cho tôi chứ ? Bí quá tôi đã lên Net lúc 6 giờ tìm đại một diễn đàn nào để hỏi một ai đó giúp

đỡ .

Thứ Tư (12/1/99) Cả đêm qua tôi không ngủ được . Bàn tay tôi đau dữ dội tôi mở bao tay ra xem . Quý Thần ơi tay tôi đang bị tét lỡ . Từng miếng da khô rạn nứt . Tôi cần phải đi bác sĩ . Lan nữa ! Nàng gọi điện thoại nhất định đòi gặp tôi cho bằng được , nếu không Lan sẽ đoạn tuyệt nghĩ chơi tôi ra . Tôi buồn vô hạn biết làm sao đây . Thôi đành phải gặp nàng một lần . Buổi chiều tôi gặp Lan mà tinh thần không có bên cạnh nàng . Nàng hành hạ tôi đủ điều , nói rằng tôi bỏ lơ nàng . Mặc cho Lan nói , tôi không chú nghe . Tôi phải lo bàn tay của tôi . Tôi hẹn giờ ngày mai đi gặp bác sĩ , 9 giờ sáng .

Lan Cầm Tay Tôi

Thứ Năm (12/2/99) : Đầu hôm tôi ngủ được một chút . Nhưng nửa đêm về sáng tôi bật choàng tỉnh dậy vì một cơn ác mộng quá khủng khiếp . Ông Wangliu lại hiện về rõ mồn một . Mặt ông đánh lại dữ tợn . Ông hét lớn bằng tiếng Quan-thoại mà tôi biết chút chút :

- Nị CìY Wộ , Wộ Tờ SHỐ. (Mày trả cho tao , tay của tao !).

Tôi khiếp vía , không thể nào ngủ lại được nữa . Tôi bật ngọn đèn trong phòng cho sáng lên . Và lật bàn tay ra xem . Tôi muốn hét lên một tiếng bẻ cả buồng phổi . BÀN TAY tôi bây giờ đã trở thành một BÀN TAY XƯƠNG TRẮNG HÉU . Tôi khóc nức nở , mà không dám cho ba mẹ hay .

Đúng 9 giờ sáng tôi đã có mặt ở văn phòng bác sĩ lo về tay . Vừa gặp bác sĩ tôi la lên :

- Doctor help me , Please check my hand ! (Bác sĩ , giúp tôi , làm ơn khám tay tôi).

Rồi tôi giựt cái bao tay ra cho bác sĩ xem . Tôi nghĩ là bác sĩ sợ hãi lắm .

Nhưng lạ thật , ông bác sĩ vẫn thản nhiên nhìn bàn tay tôi nói :

- What s wrong with your hand ? It looks fine , nice ring though .

(Tay anh có sao đâu ? Nhìn bình thường , mà chiếc nhẫn ngộ quá ha)

Cái gì kỳ vậy , bàn tay tôi vẫn còn đang là 1 bàn tay xương trắng mà ? Tại sao ông không thấy . Tôi dụi mắt nhìn kỹ , vẫn là bàn tay xương , mà sao ông bác sĩ không thấy gì . Tôi hét lên kịch liệt :

- Bác sĩ, tay của tôi nè , ông không thấy gì hả ? . Bác sĩ giúp tôi đi ?

Bác sĩ vẫn ôn tồn :

- Bình tĩnh lại , tay anh có sao đâu . Đừng đùa nữa . Hay là anh đang bị stress (khủng hoảng) . Tôi viết giấy giới thiệu cho anh qua gặp bác sĩ tâm thần . May ra ông có thể giúp anh .

Tôi còn biết nói gì nữa ? Đành cầm tờ giấy giới thiệu đợi chiều 3 giờ đi gặp bác sĩ tâm thần . Nhưng cũng giống như bác sĩ trị tay , ông không hề thấy gì khác thường . Tôi không thể nào thuyết phục được họ tin tôi . Tôi bèn đi gặp Lan . Sau khi năn nỉ Lan muốn hết nước miếng , nàng mới nguôi giận . Bất ngờ Lan đòi xem tay tôi và chiếc nhẫn một lần nữa . Tôi liền cho nàng xem thử và ngạc nhiên thấy nàng chỉ xem xoi coi chiếc nhẫn .

Đúng rồi , một trăm phần trăm tôi bị ảo giác . Nhất định tôi sẽ lấy chiếc nhẫn ra và đem chôn trả lại cho chủ nhân của nó vào tối mai . [quote]Phải Chẳng Là Ảo Giác ?

Rõ ràng tôi vừa thấy ông Wangliu trong gương . Không thể nào ? Chính mắt tôi thấy xác ông mà . Hay là tôi bị ảo giác vì đầu óc quá căng thẳng ???? Tôi phải đi gặp Lan và đám bạn của tôi . Dù sao ngày một cũng là thời hạn ba ngày đưa nhẫn cho họ xem . Tôi liền trở về phòng ngủ , tìm một cái bao tay đeo vào và ra ăn sáng .

Tôi vừa ăn vừa suy nghĩ lung lăm . Cháo gà mẹ tôi nấu tuyệt vời , vậy mà tôi ăn không thấy ngon . Cái bóng của ông Wangliu còn lờn vờn trong đầu tôi . Cha mẹ và em tôi nói loáng thoáng gì đó , tôi không nghe rõ ... " Sao mặt thằng Minh tái ngắt vậy bà " , " Anh Minh đeo bao tay chi vậy ? "...

- Minh! Minh ! Con bị gì vậy , sao không múc cháo ăn ??

Nghe tiếng mẹ la , tôi giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ . Sợ mọi người nghi , tôi nhìn chén , múc một muỗng cháo . Bất ngờ :

- OH MY GOD, Cái Gì Trong Chén Vậy ? Một... một... ngón tay trong chén cháo !

Tôi hất tung chén cháo ra giữa bàn , rồi ôm bụng ụa mưa . Mẹ tôi hét hoảng nói với bố :

- Thăng Minh nó học nhiều quá bị bệnh rồi , ông dìu nó vô phòng nghỉ đi .

Tôi định thần nhìn kỹ lại , thì ra chỉ là cái cổ gà . Không đợi bố đỡ dậy , tôi chạy một mạch vô phòng và nói :

- Bố mẹ khỏi lo . Con không sao đâu , hơi bị cảm thôi .

Trong phòng tôi ngồi hít một hơi thở lấy bình tĩnh . Rõ ràng tôi bị ám ảnh . Nhất định tôi không sợ nữa . Tôi cầm ống phon gọi Lan và hét tất cả bạn bè , bắt họ ra gặp tôi tại một quán ăn . Ngày lễ không ai đi học , với lại tôi muốn chỉ cho họ xem chiếc nhẫn cho xong , để tôi còn tháo nó ra , quăng đi cho rồi . Đêm dài lắm mộng , thiệt đúng không sai .

Dĩ nhiên là bạn bè tôi phục lãn . Lan thì khỏi nói , nàng là cô gái mới lớn , thích bạn trai mạnh khỏe , dám nói dám làm . Cả bọn họ ăn uống vui vẻ cười đùa , rồi mạnh ai nấy ra về vui vẻ . Chỉ có tôi là đại dột . Họ đâu biết tôi đã trải qua những giây phút kinh hoàng . Quả thật tôi dại , còn trách ai nữa chứ . Đợi mọi người về hết tôi tháo bao tay ra coi lại bàn tay mình .

Tôi giật mình lo ngại , bàn tay tôi hình như có vẻ teo lại , và đen hơn . Tôi đưa cả hai tay lên so sánh . Rõ ràng hai tay khác nhau . Tay trái tròn trịa , trắng trẻo , to hơn tay phải . Tôi sợ hãi không biết phải làm sao . Ngón tay vẫn còn sưng , không lấy nhẫn ra liền được . Tôi đành phải chờ một hôm nữa...

Tai Họa Từng Ngày

Một ngày nữa (11/28/99) trôi qua , cứ chốc chốc tôi tháo bao tay ra xem . Rõ

ràng trong khi tay trái vẫn bình thường , thì bàn tay phải càng ngày càng teo lại nhỏ xíu , chỉ còn da bọc xương . Chiếc nhẫn vẫn xiết chặt ngón giữa , thật lạ lùng .

Thứ Hai (11/29/99) ngày lễ đã hết , tôi đi học lại . Tôi tránh mọi người kể cả Lan . Tôi biết Lan tìm tôi dữ lắm , nhưng tôi lẩn tránh nàng vì không muốn nàng thấy bàn tay quái dị của tôi . Xong buổi học tôi chạy về nhà , vừa học bài vừa tìm cách lấy chiếc nhẫn ra . Tôi thoa xà bông , kem dưỡng da (Hand Lotion) , đủ các thứ dầu cho ngón tay trơn để kéo ra nhưng vô hiệu . Bàn tay bây giờ chỉ có da dính sát xương , từng lông tay lộ lên rõ ràng . Tuy vẫn cử động được nhưng bàn tay nhìn rất kinh dị .

Qua thứ Ba (11/30/99) , Trời ơi ! bàn tay của tôi trở nên đau nhức quá .

Từng cơn đau hành hạ tôi . Có lúc tôi tưởng cơn đau hết hẳn , ai dè chẳng được bao lâu thì cơn đau hành hạ tôi trở lại . Lâu lâu toàn thân tôi có một luồng khí lạnh chạy khắp người , ớn cả châu thân . Tôi không còn tinh thần nữa , tôi thật sợ . Đây không phải là sự ám ảnh nữa ! Đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ : Hay là ông Wangliu đang trừng phạt , đang trả thù tôi ? Tôi cần phải có sự giúp đỡ , phải nói cho ai đó biết . Nhưng nói cho ai nghe bây giờ đây ? Tôi không thể nào cho ba mẹ tôi biết . Tôi không muốn hai người đó lo lắng . Càng không thể nói cho Lan . Nàng giúp gì được cho tôi chứ ? Bí quá tôi đã lên Net lúc 6 giờ tìm đại một diễn đàn nào để hỏi một ai đó giúp đỡ .

Thứ Tư (12/1/99) Cả đêm qua tôi không ngủ được . Bàn tay tôi đau dữ dội tôi mở bao tay ra xem . Quỷ Thần ơi tay tôi đang bị tét lỡ . Từng miếng da khô rạn nứt . Tôi cần phải đi bác sĩ . Lan nữa ! Nàng gọi điện thoại nhất định đòi gặp tôi cho bằng được , nếu không Lan sẽ đoạn tuyệt nghĩ chơi tôi ra . Tôi buồn vô hạn biết làm sao đây . Thôi đành phải gặp nàng một lần . Buổi chiều tôi gặp Lan mà tinh thần không có bên cạnh nàng . Nàng hành hạ tôi

đủ điều , nói rằng tôi bỏ lơ nàng . Mặc cho Lan nói , tôi không chú nghe .
Tôi phải lo bàn tay của tôi . Tôi hẹn giờ ngày mai đi gặp bác sĩ , 9 giờ sáng .

Lan Cầm Tay Tôi

Thứ Năm (12/2/99) : Đầu hôm tôi ngủ được một chút . Nhưng nửa đêm về sáng tôi bật choàng tỉnh dậy vì một cơn ác mộng quá khủng khiếp . Ông Wangliu lại hiện về rõ mồn một . Mặt ông đánh lại dữ tợn . Ông hét lớn bằng tiếng Quan-thoại mà tôi biết chút chút :

- Nị CìY Wộ , Wộ Tờ SHỐ. (Mày trả cho tao , tay của tao !).

Tôi khiếp vía , không thể nào ngủ lại được nữa . Tôi bật ngọn đèn trong phòng cho sáng lên . Và lật bàn tay ra xem . Tôi muốn hét lên một tiếng bẻ cả buồng phổi . BÀN TAY tôi bây giờ đã trở thành một BÀN TAY XƯƠNG TRẮNG HÉU . Tôi khóc nức nở , mà không dám cho ba mẹ hay .

Đúng 9 giờ sáng tôi đã có mặt ở văn phòng bác sĩ lo về tay . Vừa gặp bác sĩ tôi la lên :

- Doctor help me , Please check my hand ! (Bác sĩ , giúp tôi , làm ơn khám tay tôi).

Rồi tôi giựt cái bao tay ra cho bác sĩ xem . Tôi nghĩ là bác sĩ sợ hãi lắm . Nhưng lạ thật , ông bác sĩ vẫn thân nhiên nhìn bàn tay tôi nói :

- What s wrong with your hand ? It looks fine , nice ring though .

(Tay anh có sao đâu ? Nhìn bình thường , mà chiếc nhẫn ngộ quá ha)

Cái gì kỳ vậy , bàn tay tôi vẫn còn đang là 1 bàn tay xương trắng mà ? Tại sao ông không thấy . Tôi dụi mắt nhìn kỹ , vẫn là bàn tay xương , mà sao ông bác sĩ không thấy gì . Tôi hét lên kịch liệt :

- Bác sĩ, tay của tôi nè , ông không thấy gì hả ? . Bác sĩ giúp tôi đi ?

Bác sĩ vẫn ôn tồn :

- Bình tĩnh lại , tay anh có sao đâu . Đừng đùa nữa . Hay là anh đang bị stress (khủng hoảng) . Tôi viết giấy giới thiệu cho anh qua gặp bác sĩ tâm

thần . May ra ông có thể giúp anh .

Tôi còn biết nói gì nữa ? Đành cầm tờ giấy giới thiệu đợi chiều 3 giờ đi gặp bác sĩ tâm thần . Nhưng cũng giống như bác sĩ trị tay , ông không hề thấy gì khác thường . Tôi không thể nào thuyết phục được họ tin tôi . Tôi bèn đi gặp Lan . Sau khi năn nỉ Lan muốn hết nước miếng , nàng mới nguôi giận . Bất ngờ Lan đòi xem tay tôi và chiếc nhẫn một lần nữa . Tôi liền cho nàng xem thử và ngạc nhiên thấy nàng chỉ xem xoi coi chiếc nhẫn .

Đúng rồi , một trăm phần trăm tôi bị ảo giác . Nhất định tôi sẽ lấy chiếc nhẫn ra và đem chôn trả lại cho chủ nhân của nó vào tối mai .

Thứ Khuya Coi Ma

Đoạn kết

Đoạn kết

Quả đúng như tôi dự đoán . Anh Minh đã gửi email cho tôi . Đây là lời của anh Minh viết :

" ...My Lan em ,

Xin lỗi em , hai tuần nay anh đã tránh không gặp và nói chuyện với em .

Chắc My Lan trách anh lắm phải không ?...

Anh chưa biết phải giải thích cho em như thế nào . Hiện giờ trong lòng anh bối rối lắm . Anh đang làm một lỗi lầm to lớn . Và hậu quả của lỗi lầm đó đang hành hạ anh suốt hai tuần qua , khiến cho anh ăn không ngon , ngủ không yên . Có lúc nó là những bóng ma , có lúc nó giống như ám ảnh tội lỗi..

Cái nào cũng khiếp sợ hết . Nếu anh thoát ra được khỏi tai kiếp này thì anh sẽ cố gắng là một người tốt , không kiêu ngạo , không ngỗ nghịch gan lì . Anh sẽ đem hoàn trả lại những gì anh lấy của người ta . Hy vọng là họ sẽ tha thứ cho anh...

My Lan ! Bây giờ anh nói lung tung , chắc em không hiểu anh muốn nói gì . Anh thật sự muốn kể hết cho em đầu đuôi sự việc , nhưng thì giờ cấp bách quá.. à , những gì đã xảy ra cho anh , anh đã ghi hết trongcòn đây là mã số (Password) của anh : *****

Em lựa lời mà nói cho ba mẹ anh , nếu anh không trở về .

Minh của Lan

Thương

....."

Đêm Khuya Trong Nghĩa Trang

(Lời kể của người điều tra sự việc)

Sau khi gặp bác sĩ tâm thần về Minh trầm tư suy nghĩ thật lâu . Thỉnh thoảng anh đưa bàn tay phải lên ngắm một lần . Chiếc nhẫn đá tím vẫn tro tro lạnh lùng . Và bàn tay anh vẫn là bàn tay xương trắng . Tại sao những người khác không thấy được sự quái dị nơi bàn tay này ?!!

Bấy giờ Minh tin chắc là anh đang bị hồn ông Wangliu theo phá phách , bắt anh phải trả lại chiếc nhẫn . Chỉ khi nào chiếc nhẫn được trả lại cho chủ nhân của nó thì anh mới yên thân . Nhất định mình phải lấy chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay cho dù ngón tay có bị đứt đi nữa . Minh thâm nghĩ như vậy và quyết định tháo chiếc nhẫn ra cho bằng được .

Qua ngày thứ Sáu (12/3/1999) : Khi cả nhà đi vắng . Minh ngồi thật lâu suy tính , và đã tìm ra một phương pháp tháo nhẫn . Trên trần nhà garage của anh có hai miếng ván đóng cạnh nhau , chừa một kẽ hở . Đầu rộng của kẽ hở vừa cho ngón tay anh bỏ vào và đầu kẽ hở kia thì hẹp , chiếc nhẫn sẽ vương

lại . Tính toán xong , Minh bôi dầu ăn lên ngón tay đeo nhẫn và đứng lên một cái ghế rồi đút ngón tay vào kẽ hở đó , tìm chỗ hẹp cho chiếc nhẫn vương lại . Xong xuôi anh buông thõng cánh tay , nhảy ra khỏi chiếc ghế xuống sàn nhà .

Nguyên cả thân mình Minh rớt xuống , cánh tay phải của anh vương lại một chút rồi cũng xuống theo thân mình . Minh đầu đón la lên , đưa tay trái chụp lấy tay phải , máu me tứa ra đầy trên bàn tay . Nguyên cả một mảnh da của ngón trở đã tuột ra kẹt lại với chiếc nhẫn trên trần nhà .

Tuy đầu đón tột cùng nhưng Minh cũng ráng trèo lên ghế để với lấy chiếc nhẫn . Sau đó anh bỏ chiếc nhẫn vào chiếc hộp đựng chung với ngón tay đứt của ông Wangliu . Đợi ngón tay mình bớt đau , Minh đi dò hỏi địa điểm chôn cất ông WangLiu ở nghĩa trang .

Tối đêm đó sau khi viết email cho Mỹ Lan , Minh một mình lái xe đi đến nghĩa địa Camino Memorial , nơi chôn cất ông Wangliu . Cái mộ của ông Wangliu , người ta chỉ vừa mới lấp đất .

Sau khi đậu xe ở chỗ khuất , và nhìn trước sau không thấy ai Minh cầm chiếc hộp đựng chiếc nhẫn và ngón tay , âm thầm đi về phía cổng nghĩa trang . Tới nơi Minh đứng nhìn vào . Toàn khung cảnh nghĩa trang tối âm u lạnh lùng . Minh thấy mình thật là dại , cả hàng trăm ngôi mộ , biết mộ ông nằm đâu ? Theo lời bạn bè thì mộ ông nằm ở khu đất chính giữa . Khu đất chính giữa rộng mênh mông biết là chỗ nào ?

Minh hoang mang định đổi đề ngày mai trở lại thì bất chợt một luồng gió lạnh thổi ào tới . Minh rùng mình một cái và tự nhiên anh không muốn về nữa . Anh đưa tay mở cổng đi vào trong nghĩa trang . Đêm khuya trời vắng lặng , chỉ có tiếng côn rùng rên rí hai bên lối đi , nghe rợn người . Minh lầm lũi đi . Hình như đầu óc Minh đã bị tê liệt vì dáng anh đi thẳng đứng , chậm chậm không e dè sợ sệt . Minh quẹo trái , phải , một hồi thì đi đến trước một

ngôi mộ , dấu đất lấp còn mới .

Minh ngồi thụp xuống đưa tay đào đào lớp đất để chôn cái hộp xuống . Anh đào được một tấc thì bất thành linh anh hét lên ; một bàn tay xương trắng từ dưới lớp đất thọc lên nắm lấy cổ anh kéo xuống thật mạnh .

Hai ngày sau , tức là ngày Chủ Nhật (12/5/1999) người giữ nghĩa trang phát giác ra xác của Minh nằm gục chết bên mộ của ông Wangliu . Hai tay anh đang ôm lấy cổ mình , bên cạnh anh là một cái hộp trống rỗng .

Buổi chiều hôm ấy My Lan đang ở nhà của Minh thì có phen của nhà chức trách gọi tới bảo đi nhận xác của Minh .

Quả đúng như tôi dự đoán . Anh Minh đã gửi email cho tôi . Đây là lời của anh Minh viết :

" ...My Lan em ,

Xin lỗi em , hai tuần nay anh đã tránh không gặp và nói chuyện với em .

Chắc My Lan trách anh lắm phải không ?...

Anh chưa biết phải giải thích cho em như thế nào . Hiện giờ trong lòng anh bối rối lắm . Anh đang làm một lỗi lầm to lớn . Và hậu quả của lỗi lầm đó đang hành hạ anh suốt hai tuần qua , khiến cho anh ăn không ngon , ngủ không yên . Có lúc nó là những bóng ma , có lúc nó giống như ám ảnh tội lỗi..

Cái nào cũng khiếp sợ hết . Nếu anh thoát ra được khỏi tai kiếp này thì anh sẽ cố gắng là một người tốt , không kiêu ngạo , không ngỗ nghịch gan lì .

Anh sẽ đem hoàn trả lại những gì anh lấy của người ta . Hy vọng là họ sẽ tha thứ cho anh...

My Lan ! Nãy giờ anh nói lung tung , chắc em không hiểu anh muốn nói gì .

Anh thật sự muốn kể hết cho em đầu đuôi sự việc , nhưng thì giờ cấp bách quá.. à , những gì đã xảy ra cho anh , anh đã ghi hết trongcòn đây là mã số (Password) của anh : *****

Em lựa lời mà nói cho ba mẹ anh , nếu anh không trở về .

Minh của Lan

Thương

....."

Đêm Khuya Trong Nghĩa Trang

(Lời kể của người điều tra sự việc)

Sau khi gặp bác sĩ tâm thần về Minh trầm tư suy nghĩ thật lâu . Thình thoảng anh đưa bàn tay phải lên ngắm một lần . Chiếc nhẫn đá tím vẫn tro tro lạnh lùng . Và bàn tay anh vẫn là bàn tay xương trắng . Tại sao những người khác không thấy được sự quái dị nơi bàn tay này ?!!

Bấy giờ Minh tin chắc là anh đang bị hồn ông Wangliu theo phá phách , bắt anh phải trả lại chiếc nhẫn . Chỉ khi nào chiếc nhẫn được trả lại cho chủ nhân của nó thì anh mới yên thân . Nhất định mình phải lấy chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay cho dù ngón tay có bị đứt đi nữa . Minh thầm nghĩ như vậy và quyết định tháo chiếc nhẫn ra cho bằng được .

Qua ngày thứ Sáu (12/3/1999) : Khi cả nhà đi vắng . Minh ngồi thật lâu suy tính , và đã tìm ra một phương pháp tháo nhẫn . Trên trần nhà garage của anh có hai miếng ván đóng cạnh nhau , chừa một kẽ hở . Đầu rộng của kẽ hở vừa cho ngón tay anh bỏ vào và đầu kẽ hở kia thì hẹp , chiếc nhẫn sẽ vướng lại . Tính toán xong , Minh bôi dầu ăn lên ngón tay đeo nhẫn và đứng lên một cái ghế rồi dứt ngón tay vào kẽ hở đó , tìm chỗ hẹp cho chiếc nhẫn vướng lại . Xong xuôi anh buông lỏng cánh tay , nhảy ra khỏi chiếc ghế xuống sàn nhà .

Nguyên cả thân mình Minh rớt xuống , cánh tay phải của anh vướng lại một chút rồi cũng xuống theo thân mình . Minh đau đón la lên , đưa tay trái chụp lấy tay phải , máu me tứa ra đầy trên bàn tay . Nguyên cả một mảnh da của ngón trở đã tuột ra kẹt lại với chiếc nhẫn trên trần nhà .

Tuy đau đớn tột cùng nhưng Minh cũng ráng trèo lên ghế để với lấy chiếc nhẫn . Sau đó anh bỏ chiếc nhẫn vào chiếc hộp đựng chung với ngón tay đứt của ông Wangliu . Đợi ngón tay mình bớt đau , Minh đi dò hỏi địa điểm chôn cất ông WangLiu ở nghĩa trang .

Tối đêm đó sau khi viết email cho My Lan , Minh một mình lái xe đi đến nghĩa địa Camino Memorial , nơi chôn cất ông Wangliu . Cái mộ của ông Wangliu , người ta chỉ vừa mới lấp đất .

Sau khi đậu xe ở chỗ khuất , và nhìn trước sau không thấy ai Minh cầm chiếc hộp đựng chiếc nhẫn và ngón tay , âm thầm đi về phía cổng nghĩa trang . Tới nơi Minh đứng nhìn vào . Toàn khung cảnh nghĩa trang tối âm u lạnh lùng . Minh thấy mình thật là dại , cả hàng trăm ngôi mộ , biết mộ ông nằm đâu ? Theo lời bạn bè thì mộ ông nằm ở khu đất chính giữa . Khu đất chính giữa rộng mênh mông biết là chỗ nào ?

Minh hoang mang định đổi đề ngày mai trở lại thì bất chợt một luồng gió lạnh thổi ào tới . Minh rùng mình một cái và tự nhiên anh không muốn về nữa . Anh đưa tay mở cổng đi vào trong nghĩa trang . Đêm khuya trời vắng lặng , chỉ có tiếng côn rùng rên ri hai bên lối đi , nghe rợn người . Minh lầm lũi đi . Hình như đầu óc Minh đã bị tê liệt vì dáng anh đi thẳng đứng , chậm chậm không e dè sợ sệt . Minh quẹo trái , phải , một hồi thì đi đến trước một ngôi mộ , dấu đất lấp còn mới .

Minh ngồi thụp xuống đưa tay đào đào lớp đất để chôn cái hộp xuống . Anh đào được một tấc thì bất thành linh anh hét lên ; một bàn tay xương trắng từ dưới lớp đất thọc lên nắm lấy cổ anh kéo xuống thật mạnh .

Hai ngày sau , tức là ngày Chủ Nhật (12/5/1999) người giữ nghĩa trang phát giác ra xác của Minh nằm gục chết bên mộ của ông Wangliu . Hai tay anh đang ôm lấy cổ mình , bên cạnh anh là một cái hộp trống rỗng .

Buổi chiều hôm ấy My Lan đang ở nhà của Minh thì có phon của nhà chức

trách gọi tới bảo đi nhận xác của Minh .

Hết

Nguồn: <http://www.fpt.vn>

Được bạn: TSAH, Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 25 tháng 8 năm 2004